

STRUČNI LOŽAČ STROJNI KURJAČ

Гласник Удружења Ложаца Државних Железница и Бродова у Београду

Glasnik Udruženja Ložaca Državnih Železnica i Brodova u Beogradu. — Glasilo Udruženja Kurjačev Državnih Železnic in Brodov v Beogradu.

Kancelarija Udruženja i redakcija lista nalaze se pri ložionici državnih železnica Beograd. Čekovni račun br. 56551.

ГОД. XI

Излази 12 пута у години.
Поједини број 1 динар
Годиш. претплата 12 дин.

Izlazi 12 puta u godini
Pojedini broj 1 dinar
Godiš. pretplata 12 din.

Ishaja 12 krat v letu
Posamezna številka 1 din.
Letna naročnina 12 din.

Београд, 20 октобар 1934 г.
Beograd, 20 oktobar 1934 g.
Beograd, 20 oktobar 1934 g.

Број 10

Смрт Краља Александра I Ујединитеља

На дан 9. ов. месеца у 4.15 часова, пао је у Марсељу (Француска) као жртва злочиначког атентата наш љубљени краљ Александар I Ујединитељ, баш у моменту када је пошао у пријатељску Француску, да искрено учврсти наше трајно пријатељство братској нам Француској, и да тако удружени најбоље послуже делу светског мира. Пао је као жртва погођен метцима наших Државних непријатеља, и то баш у моменту, кад је био не само нама, већ и целом човечанству највише потребан. Убили су највећег миротворца земљине кугле само зато, да би после овога атентата, бацили у катастрофу рата цео већ иначе напаћени свет. Својом мудром и миротворном политиком, он је био скренуо пажњу на нас целога света, а наши спољни непријатељи били су љубоморни до лудила, што је избор Божијом вољом пао баш на наше Југословенско племе, да дарује цело човечанство овим нашим неумрлим генијем. Овим гнусним злочиним, наша су срца рањена тако, да ће она вечито крварити. Пао је за свето дело мира, али је иза њега остало 15,000.000 Југословенских синова — његових дивних јунака, који су чврсто решени да доживотно следују идеалима свог великог вође, на чувању светског мира, а нарочито наше Отаџбине љубљене Југославије.

Последњи снимак Краља Александра I.

Умро је Краљ! Живео Краљ!

Још исте вечери 9-ог октобра, тек год. по звршеном атентату у Марсељу, телеграфски је обавештена Управа Двора Њ. В. Краља и Министарство Спољних Послова, као и мало доцније цела Краљевска Влада и све надлежне личности. На хитан позив Њ. В. Кнеза Павла, све ове личности сакупиле су се у Двору на Дедињу, па у духу нашег Устава прогласили за новог Краља, нашег љубљеног досадањег Престолонаследника Петра, прворођенога сина блаженопочившег Краља Александра.

Њ. В. Краљ Петар II.

Још исте ноћи, Влада, официри и војска, положили су заклетву за новог Краља, Његово Величанство Петра II, а о томе одмах је извештен и сам Краљ, који се у томе времену налазио у Енглеској, када му је при доласку — и ако је цела земља била завијена у црно, због превелике жалости за трагично погинулим Краљем Александром I, — ипак приређен свечан и срдачан дочек. По изричној жељи блаженопочившег Краља Александра I а у смислу чл. 42 Устава, за Краљевске Намеснике који ће вршити Краљевску власт до пунолества Њ. В. Краља Петра II, постављени су и то: Њ. В. Кнез Павле стриц младога

Краља, Г. Д-р Раденко Станковић бив. Мин. Просвете и Г. Д-р Иван Перовић Бан Савске бановине.

Да би се најбоље одужили нашем блаженопочившем Краљу Александру I Ујединитељу, за сва његова искрена очинска старања за свој народ, за који је чак и свој живот дао, ми вас позивамо другови, да сву нашу жарку љубав коју смо гајили према нашем неумрлом Краљу Александру I, пренесемо на његовог љубљеног сина, наше Величанство Краља Петра II, те тако до краја испунимо Његов Завет који је на умору изговорио „Чувајте Југославију“.

У то име кликнимо свим нашим снажним грлом, да живи наш љубљени Краљ Петар II.

Плачи и весели се југословенски роде!

Наш Витешки Краљ Александар I Ујединитељ пао је као жртва мучког убиства 9 октобра 1934 године у Марсељу (Француска), онда када је отишао да крунише своје идеје за мир народа који је водио за време своје владавине.

Наш Витешки Краљ Александар I Ујединитељ после оне катастрофе атентата учињеног на њега у ропцу свога растанка са својим народом изрекао је последње своје речи: „Чувајте Југославију“! Ми сви Југословени морамо и позив нам је да ове Његове и у нашим срцима и души урежемо их за свагда и будемо увек спремни у сваком погледу за нашу велику Отаџбину и нашег Краља Његовог Узвишеног Сина Петра II, који је примио велику дужност Свога блаженопочившег Оца, јер ми сви Југословени нећемо дозволити нашим непријатељима који су плаћеници гнусно учинили ово дело и нас све завиле у црни veo, да за увек будемо тужни и никада да Га не прежалимо — нашег Узвишеног Хероја блаженопочившег Краља Александра I Ујединитеља.

И ми ложачи, који смо верно вршећи своју дужност и много пута са нашим старешинама возили нашег Витешког блаженопочившег Краља Александра I Ујединитеља, увек нам је била дика поноса када нам је био задатак да Га повеземо широм наше Краљевине Југославије, па и у потребама Његове Велике службе и испраћали у стране земље, који је не само за свој народ већ и за цео свет радио за светски мир, за који је и Свој живот дао и кога ће цео народ оплакивати и доживотно жалити. Овај немио случај потресао је све нас ложаче, али ми смо његове речи прихватили и у будућности увек спремни за Његовог Великог Сина Краља Петра Другог и нашу милу Отаџбину Краљевину Југославију, бранићемо као што смо је и створили. Његов Син Краљ Петар Други и Његов остављени Велики Карађорђевићев Дом биће увек светиња и велика идеја нас Југословена за које ћемо увек и своје животе ставити и нашег Краља Петра Другог и Отаџбину сачувати. Његов Син Краљ Петар Други биће наша узданица, идеја, који ће умети

као Његов Отац у своме животу исто тако Мудро и Славно спровести своју паметну политику за добро не само свога народа него целе Европе.

Сада када смо сви ожалошћени и скрштених руку молећи се Богу да услиши нашу молитву и прими нашег Витешког Краља Александра I Ујединитеља на највеће место Божијег Раја, ми и надаље ћемо се молити Богу за добро нашег садањег Краља Петра Другог и наше велике Отаџбине Краљевине Југославије, да наш Владар са својим Југословенима увек буде истакнут међу целим светом.

Ложачи, ми сви Југословени испратисмо нашег Великог Оца блаженопочившег Краља Александра I Ујединитеља до вечне Његове куће у срцу своје лепе Шума-

дије, али будимо чили и увек спремни да у свако доба будемо верни своме Краљу Петру Другом и својој Отаџбини Краљевини Југославији и зато сви ми кликнумо ове речи:

Слава нашем Витешком блаженопочившем Краљу Александру I!

Живео наш Краљ Петар Други! Живео Дом Карађорђевића! Живела наша мила Отаџбина Краљевина Југославија! Чувајмо у себи и урежимо у нашој души и срцима речи нашег блаженопочившег Витешког Краља Александра I Ујединитеља „Чувајте Југославију“.

20 октобра 1934 године
у Београду.

Из канцеларије
ЦЕНТРАЛНЕ УПРАВЕ
Удружења Ложача

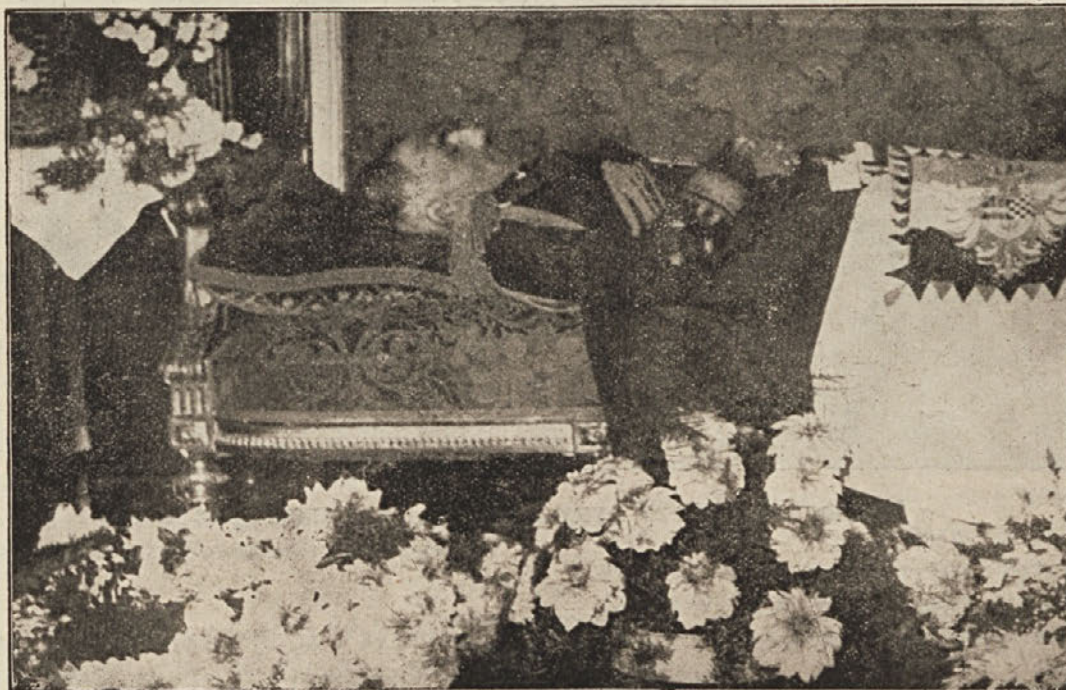
Отишао здрав и весео, а враћа се мртав

У највећем расположењу, отишао је у братску Француску, да оконча једно велико и свето започето дело, враћа нам се мртав, „ето нам захвалности“. По трагично завршеној смрти Краљевој у Марсељу, наш увек поносни убојни бред „Дубровник“, дочекао је ту тужну улогу, да још одмах сутра дан понесе мртво тело палог нам Краља натраг у Отаџбину. У његовој пратњи до Сплита, учествовале су многобројне јединице француске флоте, а при пролазу кроз Италијанске воде, дочекале су ову тужну поворку и јединице италијанске флоте, одајући на пучини почаст топовском паљбом, и придружиле се поворци пративши је све до наше границе. У Сплитској луци тог момента налазила се је Енглеска флота, која је изишла „Дубровнику“ у сусрет и одала почаст паљбом из топова. Када је тело блаженопочившег Краља стигло у Отаџбину, тек онда се видело

колика је била велика љубав народа према своме Краљу, са свих цркава у земљи тужно су одјекивали звуци звона, цела земља у црно се завила, а народ са свих страна Отаџбине скрхане снаге и тужна срца појурио је, да се једном за свагда опрости са својих драгим Краљем.

Из Сплита је Дворски воз стигао у Загреб, где је био дочекао од огромне масе света који се слегао са свих страна Хрватске, да ода последњу почаст своме великоме вођи и заштитнику. На свима већим успутним станицама до Београда, воз је морао и преко програма бити заустављен, јер је народ гушећи се у сузама категорички захтевао клечећи на коленима, да последњи пут види свога суверена.

У Београду је дочекало посмртне остатке Њ. В. Краља преко милион душа, а дефиловање народа поред његовог одра у Старом Двору, трајало је два дана, па

Краљ на одру

ипак цео народ који је био дошао у Београд, није могао да му се поклони.

Наш народ је имао прилике да се увери, колико је наш владар био цењен у Европи па и ван ње. На погребу је лично учествовао Председник француске Републике Г. Лебрен, Њ. В. Краљ Румуније Карол, свемоћни Председник Пруске владе Г. Геринг као изванредни изасланик Г. Хитлера, Енглески Принц Ђорђе, Бугарски Принц Кирил, као и изасланици ових европских држава.

Краљевог коња на погребу воде два гардиста

На одар је положено преко 20.000 венаца, а међу првима и венац Јапанског Цара, који је Јапански Цар послао авијоном из Токија. Небројеним камионима до железничке станице, а одатле возом сви су ови венци пренешени на Оплепац у Краљевој задужбину, где је и тело блаженопочившег Краља погребено, уз учешће целе Шумадије на дан 18. ов. месеца око 3.50 часова по подне.

Слава Краљу Мученику.

Официри носе краљевска достојанства на погребу: круну, стег, јабуку, сабљу ит.д.

Ковчег на лафету вуку војници Краљеве Гарде

Овај чланак писан је пред саму смрт Њ. В. Краља, незнајући за трагичне догађаје у Марсељу.

Изјава захвалности Њ. В. Краља

Ниједан народ на свету није те среће, да за свог врховног поглавара и вођу своје нације, има тако благодарну дичност као ми Југословени. И у најцрњим данима наше катастрофе наш узвишени Краљ није се одвајао од нас, Он је делио са нама заједно све тегобе које нам је зла судбина у део ставила. Није било ниједног ратника у светском рату, да није имао ту ретку част, да лично упозна ову маркантну личност и нашу националну Светињу. Он је био једини тај, који је морао свуда стићи и све видети, сваког ратника лично обићи, са њим се лично упознати, охрабрити га, бодрити га да истраје у борби до коначне победе крвног нам непријатеља, упућивајући нас на стрпљење, и Својом далековидошћу предочавајући нам, да је Бог и срећа на нашој страни, да је наше сунце слободе већ на свитању и да су нашем непријатељу последњи часови већ одкуцани. И збиља, све онако како нам је он онда говорио, тако се убрзо и збило. За нашу победу над непријатељем једино дугујемо Њему. Он је био наш челични духовни вођа, око кога смо се сви вили, па је као такав и данас остао.

И данас он са пуно поноса и очинске љубави лебди над нама, небројене су те сељачке жуљаве руке, које је Он у пролазу кроз свој народ чврсто стиснуо, небројена су она сељачка и радничка уста са којима се Он пољубио, небројена су она славља и народна весеља којима је Он присуствовао, па и у жалости он је свакодневно са нама делио зле удесе, небројена су Његова кумства којих се Он свакодневно прима разним сталежима, а са највећим задовољством срођавао се са сиротним сталежима. Небројене су Његове задужбине и хумана дела на помагању сиротиње. Не постоји у овој земљи сталежа, организације и установе, да није осетила Његову високу и благотворну помоћ. Због ових Његових безбројних хуманих дела и постоји код нас обичај, да се свуда и на сваком месту, а нарочито при скуповима и свечаностима сетимо нашег Узвишеног владара, па у знак вечите захвалности и оданости, шаљемо му наш поданички поздрав.

У духу овог обичаја и наше је Удружење у знак високе пажње и оданости упутило са годишњег Конгреса из Сплита поздрав Њ. В. Краљу телеграфским путем. На овај наш поздрав Централа је добила акт ове садржине:

Господину Миловану Милићу

претседнику Земаљског Конгреса Удружења Ложача Државних Железница и Бродова Краљевине Југославије

БЕОГРАД

Господине! Преко Министарства Унутрашњих Послова, добио сам налог од Њ. В. Краља, да Вам изјавим захвалност на поздравном телеграму, који сте упутили Њ. В. Краљу као претседник Земаљског Конгреса Удру-

жења Ложача Државних Железница и Бродова Кр. Југославије.

Молим Вас да ме ради овога изволите посетити у уторак 9 овог месеца т. г. измнђу 11 и 12 часова пре подне IV спрат соба Бр. 14.

5 октобра 1934 год.

Београд.

Шеф Одељења Опшће Полиције,

Милан Аћимовић, с. р.

На овај позив Г. Милован Милић отишао је у кабинет Г. Шефа Опште Полиције у свечану посету, на којој му је испоручена ова висока захвалност.

У то име и овога пута кличемо, да живи наш Узвишени Краљ и Његов Светли Дом на срећу и величину наше нације

Пионир нашег Удружења

Г. Милан Јовичић

бив. дугогодишњи председник Обл. Управе Сарајево

Господин Милан Јовичић рођен је у Јајцу 20 септембра 1894 године. Основну школу свршио је у свом родном месту. Још у раној младости истицао се је изнад својих другова, и у школи, па и у приватном животу био је увек међу првима. Због своје оштроумности, природне обдарености увек му је додељивана водећа улога у своме друштву. За време ратова учествовао је у свима окршајима, где је Бог и срећа била на његовој страни. Према млађима умео се увек другарски опходити, а старије је такође поштовао. Због чега је био необично цењен. Као великосрбин после вишегодишњих борби на националном пољу, дочекао је најзад да му сунце слободе гране уједињењем три братска племена у једну јединствену и моћну Државу Југославију, за чију се изградњу у многосте има приписати и заслугама Милана Јовичића.

Сада му се отварају нови видици, са изгледом на бољу будућност, његова физичка и умна моћ неће остати

неискоришћена, сав се предаје срцем и душом на посао, да би се нова Државна зграда поставила на чврсте темеље. Жарка му је жеља од вакада била, да кроз босанске непроходне планине и врлети, у својству железничког службеника на својим моћним мишицама, провлачи километарски дугачке возове, објављујући сиреном са локомотиве и зверињу и гори, да је оно за чиме је он вечито чезнуо већ једном постала свршена ствар. Одао се је најтежој ложачкој струци у којој је показао одличну способност и издржљивост.

Као узоран службеник увек је служио за пример осталима, а најбољи доказ може послужити тај, што је још у почетку 1920 године приликом посете Њ. В. Краља Босни и Сарајеву, одликован златном медаљом за ревносну службу, подаривши му у знак признања и диплому, која ће вечито у његовом дому сијати и служити за подстрек његовом потомству. У 1929 години, поново је одликован сребрном медаљом за ревносну службу, што је реткост у његовом друштву, да један службеник за тако кратко време, буде двапут одликован тако високим одлицијем, те се са правом може рећи, да је Јовичић међу својим друговима први у Држави.

Сво своје слободно време, проводио је у раду за опште добро човечанства. Највише је труда уложио на организацији и унапређењу свога љубљеног Удружења Ложаца Државних Железница и Бродова. Због његове ретке способности, организаторског духа, политичке рутинираности и талента, био је изабран и за претседника Обласне Управе у Сарајеву, на коме је положају провео непрекидно око 5 године, под чијом је управом Удружење јако напредовало и достигло своју кулминацију. Поштовање уживао је обострано како од својих другова, тако и од својих старијих. Симпатичан, маркантне појаве, природне интелигенције, превелике културе, где год би се он појавио, и на чија бих врата он закуцао ради каквих интервенција за своје другове, она би се врата морала сама отворати. Ретке су његове интервенције које нису успеле. Ниједно крупније питање на скупштинама и конгресима, није могло бити решено без учешћа његовог. Као дугогодишњи председник Централне у Београду, успео је са својим друговима, да и ову високу самоуправну установу нашег удружења попне на завидну висину и ојача њен утицај у Друштву.

Још као председник Обласне Управе, он је први дао иницијативу за подизање Удружењског Дома у Сарајеву. Својом енергичном пропагандом успео је да придобије наклоност и симпатије осталог грађанства за наше Удружење, па се за напредак удружења има захвалити једино њему. Оваквом човеку као што је Милан Јовичић природно припадају и прве водеће улоге, па је као такв био изабран за члана Болесничког фонда, у коме је достојно заступао интересе свог сталежа дуже времена. Као одличан борац и заштитник слабог и нејаког човека у опште, правичан до крајности, био је дуже времена при Дисциплинском Суду Сарајевске Дирекције, у коме је успешно заступао и бранио своје другове од незаслужене казне. Једном речију, Јовичић је одговарао

свима условима модерна и савремена човека достојна данашњем веку.

У колико је он својом челичном вољом и енергијом учинио човечанству и задужио наше друштво, у толико је данас више за жаљење, што се ова маркантна фигура, нечујно повуче, са јавне трибине. Верујемо, да га је на ово нагнала велика премореност радећи на општем добру дужи низ година с тим, да се после краћег одмора поново баци на посао и предузме у изградњу другу етапу нашег благостања. Дали је пак његово својеволно повлачење дошло из тактичких разлога, то ће нам свакако показати скоро будућност.

Према свему изложеном ми можемо са правим да узвикнемо: Да живи наш врли друг Милан Јовичић! Да Бог да, хиљадили се овакви синови Југословенске крви!

Наш овогодишњи конгрес!

После напорног али успешног рада нашег Удружења у последњој години, сви смо жељно очекивали да се сазове годишњи конгрес као и обично, на коме ће Управа Централне положити рачуна о своме раду. Најзад време нас је и тиме удостојило.

На дан 17, 18 и 19 Августа текуће године, сазван је годишњи конгрес у Сплиту, али на нашу велику жалост, и није уродио добрим родом, већ на против подбацио је, што до сада није био тај случај. Тако се то свуда у свету дешава, кад неискусни људи дограбе крмило брода у своје руке.

Например; на овогодишњем конгресу претседништво се није придржавало уобичајене процедуре која се примењује и практикује у целом свету код културних народа, па Куртоазије ради, указивало пажњу и гостопримство сваком госту, а нарочито оним високим гостима, који долазе на конгрес по званичној дужности, а у исто време служе као изасланици са вишег места.

Наиме; на овај конгрес поред делегата из Београда, дошао је и Живојин Митић инжињер, шеф Ложионице у Инђији, — он је дошао као изасланик Г. Директора Београдске Дирекције, којом нас је он високом пажњом почаствовао, а у исто време представљао је највишег функционера у нашем Друштву, надзорног нам Министарства Саобраћаја.

Када је дошла на дневни ред и дискусија о извесној проневери у удружењу, Г. Митић је морао као бивши председник анкетне комисије поднети конгресу свој анкетни извештај, упознати делегате са једном од најглавнијих тачака дневног реда, и тиме извршити своју званичну дужност, председништво конгреса ускратило му је реч и забранило му да о том најглавнијем питању ма шта даље говори. Све се ово одиграло у највећој уки и вики тако, да је Г. Митић тај високи изасланик, морао моментално у интересу свог достојанства, да напусти салу у којој је конгрес и даље продужио свој рад.

Председништво конгреса овога пута није сачувало своју потребну хладнокрвност, већ је на против изразило велику пристрасност. Дали је то био знак мржње

према претставнику надзорног и ам Министарства, или је оно било отворено зато, да се кривци — проневерачи не гањају те да би могли и даље то исто чинити, то се за сада не може ничим објаснити, али је главно то, да је Г. Митић по дозаску у Београд, поднео надлежнима свој извештај у коме је изложио своје утиске са овог конгреса, а по налогу овоме и Централа је морала по званичној дужности то исто учинити.

Сада је цео овај предмет код надлежне власти која испитује све детаље, па ће потом она донети своју одлуку, а све дотле ће остати стара управа, јер се незна дали ће оне одлуке конгреса остати на снази или не. Зато се препоручује свима члановима, да се обраћају и даље Централни за све што им је од потребе.

Из Централне Управе.

Годишња скупштина Обласне управе — Београд

На дан 27 маја 1934 године одржана је X редовна годишња скупштина у Београду са својим дневним редом.

Скупштину је у 9 часова пре подне отворио претседник Обласне управе Милош Ћосић, који је у првоме поздравио присутне госте и делегате и после поздрава и отварања скупштине тражио је да се изабере претседавајући скупштине, секретар и два оверача записника.

Лазар Филиповић, делегат из Земуна узима реч и предлаже за претседавајућег Јована Рајића из Прилепа, за секретара Владимир Дергачева а за овераче записника: Вучка Спасића и Августа Волфа.

Присутни делегати примили су овај предлог једногласно.

Милош Ћосић, претседник моли часништво за заузме своје место.

Јован Рајић, претседник скупштине и остали часници заузели су своја места. Исти претседник пре почетог рада скупштине претставио је скупштини инжењера г. Владимира Штулхофера, шефа вуче Обласне дирекције; затим инжењера г. Милана И. Јовановића, делегата господина шефа ложионице Београд, које су чланови поздравили са: Живели!

Затим је претседавајући Рајић предложио скупштини да се пређе на тачке дневног реда и у првоме је предложио да се упуте поздравни телеграми и то:

Његовом Величанству Краљу Александру I

Обласна управа Удружења ложача државних железница и бродова у Београду, са своје X редовне годишње скупштине одајући верност поздравља Њ. В. Краља и Његов Узвишени дом са ускликом: Да живи Њ. В. Краљ и Његов Узвишени Дом!

По завршеном читању овог телеграма присутни су исти стојећи саслушали и громким узвиком поздравили са: Живео! Живео Краљ и Његов Дом!

Осим овог телеграма упућени су телеграми и то: Претседнику Владе Господину Николи Узуновићу; Го-

сподину Министру Саобраћаја; Господину Генералном Директору Живојину Илћу; Господину Димитрију Намовићу, почасном претседнику Удружења; Господину Јовану Ђурковићу почасном потпретседнику Удружења; Господину Милоју Здравковићу, начелнику машиноског одељења Дирекције Београд; Господину Душану Драгићевићу, шефу ложионице Београд и почасном члану Удружења. И ове су депеше саслушане и поздрављене од присутних делегата.

Затим претседник скупштине Јован Рајић, опомиње у првоме све делегате на данашњу дужност саме скупштине и да ред и дисциплина буде као и увек примерна. Делегати су претседавајућем предали сва пуномоћија, која су била исправна.

Ова скупштина одржана је према друштвеним Правилима и на истој се решавала важна питања по интерес самих чланова нашег Удружења.

По свима завршеним тачкама дневног реда третирана су питања и по истима у неколико колико су зато дозвољавале прилике решена су питања актуелна по наше Удружење.

Претседник Милош Ћосић поднео је свој извештај, који је од стране делегата у потпуности одобрен, затим секретар Јосип Зупанац, поднео је извештај који је известио делегате да на дан скупштине Обласна управа Удружења ложача у Београду броји чланова 651. У току ове године до дана скупштине уписало се нових 76 чланова. Што значи да је наша Обласна управа за последњих две године уписала 264 чланова. Администрација је вођена у потпуности и сваки Пододбор или Повереништво добило је благовремено одговор по појединим тражењима. Затим је читао колико који Пододбор или Повереништво броје чланова.

Извештај Зупанца саслушан је пажљиво и на крају је исти био од стране делегата поздрављен са: Живео!

После поднешеног извештаја секретара узео је реч Радосав Станимировић, који је поднео свој благајнички извештај.

Драги другови, колеге и поштовани гости, поздрављам вас господо гости, која сте као наши претпостављени старешине дошли да видите и сарађујете у нашем послу и да нас посаветујете у нашем друштвеном раду.

Драги другови и делегати, на прошлогодишњој скупштини иако нисам био присутан, изабрали сте ме за благајника. Ја сам се трудио да у своме раду оправдам поклоњено ми поверење и пред вама излазим са извештајем за који тврдим да је у пару тачан.

Улази инжењер господин Добривоје Стојановић, из Прилепа кога присутни поздрављају са живео!

Затим даље благајник износи свој извештај па прелази на читање биланса из кога се види да је од прошле скупштине до данас примљено 129.512 динара, издато 75.868,50 динара на дан скупштине налази се готовине у каси 53.643,80 динара. Затим реферише да је отворен код Поштанске штедионице чек под бр.

Извештај благајника примљен је од стране делегата.

После благајника претседник Надзорног одбора Јосип Драјер, детаљно је поднео свој опширан извештај скупштини.

Након поднетих извештаја, а на основу дневног реда прешло се је на бирање нове Управе и иста је избрана и то :

УПРАВНИ ОДБОР :

Претседник Петар Радић, I. потпредседник Фрања Зупан, II. потпредседник Милан Ђурић, Благајник Радосав Станимировић, Секретар Јосип Зупанан.

Чланови Управног одбора :

Владимир Дергачев — Београд, Милета Станковић — Београд, Коста Буквић — Београд, Чедомир Живадиновић, из Ниша.

НАДЗОРНИ ОДБОР:

Претседник Милоје А. Ивоновић, из Београда.

Чланови Надзорног Одбора:

Фрања Шустек — Београд, Јанићије Спасић — Београд, Пегар Ракачић — Београд и Вучко Спасић — Београд.

Скупштина је једногласно примила напред прочитане часнике за чланове Управног и Надзорног одбора Обласне управе Београд.

Јован Рајић, претседник скупштине тражи да се одреде делегати, а скупштина је решила да се административним путем Обласна управа споразуме са Пододборима и Повереништвима.

Пошто је избрана Управа претседник скупштине даје реч Петру Радићу, новом претседнику Обласне управе — Београд који у своме говору захваљује се друговима-делегатима на поверењу и каже, да ће се у раду саме Управе старати да иста све своје послове благовремено отправља и члановима у границама садањих могућности излази у сусрет и код претпостављених старешина заступа сво чланство своје Обласне управе — Београд.

Пошто је дневни ред био исцрпљен, што није све изнето у овом записнику, јер је било сувишно, то је скупштина и закључена у 11 часова и 15 минута дубоко у ноћ.

Овај записник смо у нашем овом броју новина хтели у неколико у главном да упознамо наше чланство о раду наше Обласне управе и није у истоме све изнето услед сувишног материјала.

Резолуција која је донета на скупштини Обласна управа у Београду предаа је машинском одељењу Дирекције — Београд.

26.-IX.-1934 године
Београд.

Из канцеларије
Обласне управе — Београд

Из Пододбора удружења ложача Прилеп

Пододбор удружења ложача државних железница и бродова при ложионици Прилеп на врло свечан и примеран начин прославио је и ове године своју славу „Св. Огњену Марију“ на дан 30 јула 1934 године.

На овој Слави узели су учешће г. г. Инж. Боровоје Вукадиновић шеф ложионице и његов помоћник Инж. Добривоје Стојановић, као и г. г. Началник среза, Претседник општине и многи други гости који су били присутни на слави овог Пододбора.

По завршеном обреду гостима је приређена закуска и до неко доба дана трајало је весеље гостију и осталих чланова.

Гости су се разишли у пријатном расположењу честитајући ложачима ложионице Прилеп на овако леп и достојан пример самих чланова њиховог удружења.

Захвалнице

Част ми је се захвалити Обласној управи који ми је изашла у сусрет да ми исплати боловање за два месеца од динара 610.— и тиме ме помогла за опстанак мога здравља, пошто сам дневничар.

Благодарим нашој Управи Удружења ложача на њеној предусретљивости и издатој ми помоћи.

Захвалан,

Милан С. Јовановић

ложач дневничар из ложионице Краљево.

Учтиво се захваљујем Обласној управи Удружења ложача у Београду, на исплаћеној ми помоћи у износу динара 250.— која ми је сума исплаћена на име посмртнине мога детета, што јој овим путем се најискреније захваљујем, јер ме је помогла у најтежим мукама.

Захвалан,

Божидар Николић

ложач из ложионице Краљево.

Најтоплије се захваљујем Обласној управи Удружења ложача државних железница и бродова на исплаћеној ми новчаној помоћи за боловање у суми динара 290 (двеста деведесет).

26.-IX.-1934 године

у Скопљу.

Војислав Дукић.

ложач ложионице Скопље.

Ложачи ширите „Ложач“

Ложачи, јачајте своје фондове, јер јачањем истих подижете своје благостање и помажете своје породице